

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakubové a JUDr. Ivany Šimové v právní věci žalobce [údaje o účastníkovi] Mgr. Ladislavou Jasanskou, advokátkou se sídlem Praha 4, Lomnického 1705/7 proti žalované :MIRAS – stavitelství a sanace s.r.o., se sídlem v Plzni, V Úhlu 37/11, IČ: 26385759, JUDr. Andreou Rečkovou, advokátkou se sídlem v Plzni, Malá 6, o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň - město ze dne 9.1.2012 č.j. 36 C 404/2011 – 148,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 14 523 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce Mgr. Ladislavy Jasanské, advokátky advokátní kanceláře se sídlem Praha 4, Lomnického 1705/7.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 9.1.2012 č.j. 36 C 404/2011 – 148 rozhodl Okresní soud Plzeň – město tak, že se určuje, že okamžité zrušení pracovního poměru učiněné žalovanou podáním ze dne 31.5.2011 a adresované žalobci je neplatné a dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 26.457 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalovaná odvolání, jímž se domáhá zrušení rozsudku soudu prvního stupně a odmítnutí žaloby, event. navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl. Nesouhlasí s názorem soudu ohledně zachování dvouměsíční zákonné lhůty pro podání žaloby na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru podle § 72 zákoníku práce, neboť podle názoru žalované je pracovní poměr ukončen ke dni, kdy zaměstnavatel prokazatelně se pokusil předat žalobci oznámení o ukončení pracovního poměru, bez ohledu na to, zda si je žalobce přečetl či fakticky převzal, neboť tuto

možnost měl a neučinil tak. Nelze přikládat k tíži žalované skutečnost, že žalobce popírá, že mu byla předložena dne 20.5.2011 listina, kterou mu následně žalovaná z opatrnosti ještě zaslala poštou. Podle názoru žalované dvouměsíční zákonná lhůta pro podání žaloby uplynula dne 20.7.2011, žaloba byla podána až dne 25.7.2011, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Soud prvního stupně měl podle názoru žalobkyně žalobu odmítnout jako opožděně podanou. Pokud soud prvního stupně připustil projednání žaloby, dopustil se podle názoru žalované dalšího procesního pochybení, když v této souvislosti žalovaná poukazuje na to, že pracovní smlouva uzavřená mezi účastníky dne 24.4.2008 je absolutně neplatná pro absenci sjednání místa výkonu práce, resp. z toho důvodu, že toto místo výkonu práce bylo sjednáno způsobem neurčitým. Žalovaná se domnívá, že soud měl k této skutečnosti přihlédnout i bez návrhu účastníků, když pro uvedenou vadu písemně uzavřené pracovní smlouvy nemohl vzniknout pracovní poměr ve smyslu platných právních předpisů, nýbrž zjevně vznikl tzv. faktický pracovní poměr. V případě tzv. faktického pracovního poměru nepřipadá v úvahu aplikace ustanovení zákoníku práce na právní vztah mezi takovými účastníky. Faktický pracovní poměr skončí dnem, kdy zaměstnanec přestane vykonávat pro zaměstnavatele práci. V závěru odvolání žalovaná shrnuje, že pokud soud nepřistoupil k odmítnutí žaloby z toho důvodu, že nebyla zachována lhůta pro její podání, měl žalobu zamítnout, neboť v tomto případě nelze aplikovat příslušná ustanovení zákoníku práce a žalobce není oprávněn domáhat se soudního přezkumu oprávněnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ve smyslu ust. § 55 zákoníku práce, neboť na jeho právní vztah se žalovanou tato ustanovení nedopadala. V závěrečném návrhu před soudem prvního stupně žalovaná dále uvedla, že soud prvního stupně se dopustil pochybení, pokud výrokem I určil, že okamžité zrušení pracovního poměru učiněné žalovanou podáním ze dne 31.5.2011 je neplatné. Žádné podání z tohoto data učiněné žalovanou vůči žalobci neexistuje a žalobce to v žalobě ani netvrdí. Pracovní poměr žalobce u žalované byl ukončen jeho okamžitým zrušením dne 20.5.2011, kdy jednatel žalované osobně předal žalobci listinu obsahující úkon žalované o okamžitém zrušení pracovního poměru.

Žalobce v závěrečném návrhu před odvolacím soudem navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně s tím, že potvrzení rozsudku nemůže bránit ani skutečnost, že soud prvního stupně rozhodl odlišně od žalobního petitu, který je obsažen v žalobě došlé soudu prvního stupně dne 25.7.2011. Žalobce má za to, že došlo zřejmě k písařské chybě, která nemůže ovlivnit správnost rozhodnutí soudu prvního stupně.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212 a) občanského soudního řádu (z.č.99/1963 Sb., dále o.s.ř.), posoudil důvody odvolání a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

Žalobou podanou u Okresního soudu Plzeň – město dne 25.7.2011 se žalobce domáhal rozhodnutí soudu, jímž by byla určena neplatnost okamžitého zrušení jeho pracovního poměru u žalované provedeného žalovanou přípisem zaslaným žalobci dne 31.5.2011. Při jednání před soudem prvního stupně dne 26.9.2011 pak žalobce upřesnil, že se domáhá určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru doručené mu 1.6.2011 s tím, že není sporu o tom, že toto podání je datované dnem 20.5.2011; datum 31.5.2011 odpovídá datu odeslání podání a dne 1.6.2011 pak toto podání prostřednictvím poštovní přepravy žalobce obdržel. Soud prvního stupně se v prvé řadě, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, zabýval tím, zda žalobce podal žalobu v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit okamžitým zrušením. Právě posouzení včasnosti uplatnění žaloby o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru u soudu se týká první odvolací námitka žalované. Podle názoru odvolacího soudu provedl soud prvního stupně k vyřešení otázky včasnosti podané žaloby potřebné dokazování a dospěl ke správnému skutkovému závěru v tom smyslu, že jde o žalobu včasnou. Žalovaná ve svém odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně neuvádí žádné konkrétní výtky ve vztahu k hodnocení důkazů, na kterých soud prvního stupně založil své rozhodnutí v tomto směru. Opakuje jen svou verzi jednání mezi účastníky, které se mělo odehrát

dne 20.5.2011, tzn. uvádí znovu tvrzení, kterými se soud prvního stupně zabýval, provedl k nim dokazování a provedené důkazy hodnotil v souladu s ust. § 132 o.s.ř., tedy každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Odvolací soud, pokud jde o hodnocení důkazů soudem prvního stupně, žádné pochybení neshledal. Další odvolací námitka žalované se týká tvrzení žalované o absolutní neplatnosti pracovní smlouvy mezi účastníky uzavřené dne 24.4.2008 způsobené neurčitostí ujednání o místu výkonu práce. Ani tuto námitku neshledává odvolací soud důvodnou. Pracovní smlouva byla uzavřena v době účinnosti zákoníku práce (z.č. 262/2006 Sb.) ve znění ústavního nálezu č. 116/2008 Sb. Zákoník práce v době od 1.1.2007 do 13.4.2008, tj. do dne, kdy nabyl účinnosti výše uvedený nálezn Ústavního soudu České republiky, upravoval absolutní i relativní neplatnost pracovně právních úkonů. Nález Ústavního soudu České republiky č. 116/2008 Sb. zrušil ust. § 20 zákoníku práce v části první věty za středníkem, neboť podle jeho názoru uplatnění absolutní neplatnosti právních úkonů směřujících ke vzniku základních pracovně právních vztahů by ve svém důsledku znamenalo aprobaci existence tzv. faktických pracovních vztahů, protože absolutně neplatný právní úkon nemůže platný právní vztah založit. Ústavní soud České republiky dovodil, že z hlediska sociální a právní jistoty účastníků je třeba ponechat i zde neplatnost relativní. Ta na jedné straně umožní účastníkům dovolat se neplatnosti takového právního úkonu, na druhé straně není-li neplatnost uplatněna, existuje zde i přes vady právního úkonu základní pracovně právní vztah, který poskytuje jeho účastníkům dostatečnou právní ochranu. Z uvedeného vyplývá, že v souzené věci případné neurčité ujednání o místně výkonu práce nemůže způsobovat absolutní neplatnost pracovní smlouvy a relativní neplatnost tohoto úkonu ze strany žalobce uplatněna nebyla, přičemž relativní neplatnosti pracovně právního úkonu je oprávněn dovolat se ve tříleté objektivní promlčecí lhůtě vždy jen ten z účastníků, který je právním úkonem dotčen ve svých právech a povinnostech a současně neplatnost nezpůsobil sám. Konečně pak třetí námitku vůči rozsudku soudu prvního stupně vznesla žalovaná při odvolacím jednání, a to ve vztahu k formulaci výroku, jímž bylo rozhodnuto o žalobcem uplatněném nároku, tedy výroku I, který podle názoru žalované neodpovídá žalobcem formulovanému petitu žaloby, kterým je soud vázán. Srovnal-li odvolací soud petit žaloby a výrok I rozsudku soudu prvního stupně, dospěl k závěru, že smysl žaloby nebyl popřen. Jestliže žalovaná zaslala žalobci 31.5.2011 průvodní dopis s odkazem na listinu z 20.5.2011, což bylo v řízení bez pochyb prokázáno, výrok I rozsudku soudu prvního stupně v rozporu s petitem žaloby není a tedy soud prvního stupně i v tomto směru rozhodl zákonným způsobem. Odvolací soud se ztotožňuje s rozsudkem soudu prvního stupně i pokud jde o hodnocení jednotlivých důvodů okamžitého zrušení pracovního poměru vymezených v dopise žalované datovaném 20.5.2011, když ostatně v tomto směru žalovaná žádné odvolací námítky neuvedla.

Z těchto všech důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně správného a náležitě odůvodněného výroku o nákladech řízení za řízení před soudem prvního stupně, který odpovídá úspěchu žalobce v řízení (§142 odst. 1 o.s.ř.).

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst.1 a § 142 odst.1 o.s.ř. a v odvolacím řízení úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení účelně vynaložených k uplatnění jeho nároku. Jedná se o náklady právního zastoupení žalobce advokátem podle vyhl. č. 484/2000 Sb. a vyhl. č. 177/1996 Sb., a to paušální odměna advokáta za zastoupení žalobce v odvolacím řízení v částce 10 000 Kč (odvolací řízení bylo zahájeno před účinností novely vyhl. č. 484/2000 Sb. vyhláškou č. 64/2012 Sb.), náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby (účast u odvolacího jednání, porada s klientem) po 300 Kč, tj. 600 Kč, náhrada za promeškaný čas advokáta v souvislosti s cestou k odvolacímu soudu v rozsahu 5 půlhodin po 100 Kč, tj. 500 Kč, cestovné advokáta v částce 1 002,25 Kč a daň z přidané hodnoty v sazbě 20%, tj. 2 420,45 Kč, tedy na náhradě nákladů právního zastoupení náleží žalobci celkem

14 523 Kč. V souladu s ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. uložil soud žalované povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení žalobci k rukám jeho advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

V Plzni dne 7. srpna 2012

JUDr. Lubomír F i a l a, v. r.
předseda senátu

za správnost: Eva Šnajdrová